

Sygn. akt IV CSK 309/17

## POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku H.M.  
przy uczestnictwie A.M.  
o podział majątku wspólnego,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 12 grudnia 2017 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania  
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.  
z dnia 28 października 2015 r., sygn. akt III Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

### UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 28 października 2015 r., opartej na zarzutach naruszenia art. 45 § 1 k.r.o. oraz art. 233 § 1, 244 § 1 i 567 § 1 k.p.c., uczestniczka postępowania A. M. uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, „wskazując na potrzebę rozstrzygnięcia następującego zagadnienia prawnego:

- czy Sąd orzekający jest uprawniony do przypisania - do umowy sprzedaży lokalu mieszkalnego, dokonanej w formie aktu notarialnego, czyli dokumentu urzędowego, w zakresie zapłaty ustalonej ceny - innych skutków prawnych niż to wynika wprost z oświadczeń złożonych przez strony w tym akcie notarialnym,

bez jednoczesnego i jednoznacznego ustalenia, że umowa ta jest nieważna lub pozorna (...)."

Zdaniem uczestniczki, za przyjęciem skargi do rozpoznania przemawia także to, że jest ona „oczywiście uzasadniona w sytuacji, gdy sądy obu instancji pomijają w/w umowę notarialną sprzedaży mieszkania przy ul. F., jako dowód na okoliczność realnych i faktycznych dochodów uczestniczki uzyskanych ze sprzedaży majątku odrębnego zwłaszcza - przy niespornym dla obu sądów - fakcie równoczesnego braku wystarczających dochodów z majątku wspólnego”.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sposób, w jaki należy prawidłowo uzasadnić wniosek był przedmiotem licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego.

W skardze brak argumentacji prawnej, która byłaby właściwa dla wykazania przyczyny przewidzianej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 lub 4 k.p.c. Uzasadnienie wniosku skarżącej stanowi jedynie namiastkę uzasadnienia przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c.

Skuteczne powołanie się na przyczynę, o której mowa w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., wymaga poza sformułowaniem określonego problemu prawnego o charakterze abstrakcyjnym i powołaniem przepisów, które stanowiły źródło jego powstania, zaprezentowania argumentacji przekonującej o istnieniu na tle tego problemu rozbieżnych ocen prawnych, a także świadczącej o poważnych trudnościach w jego rozwiązaniu, dodatkowo również wskazania, dlaczego jest ono istotne (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r.,

II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 12 grudnia 2013 r., IV CSK 384/13, niepubl.).

Skarżąca, uzasadniając wniosek, nie uwzględniła tych wymagań, ograniczając się do postawienia pytania, które nie może być uznane za istotne zagadnienie prawne, stanowiąc jedynie zmodyfikowaną postać jednego z zarzutów kasacyjnych. Zarzut ten ponadto zmierza do niedopuszczalnego podważenia poczynionych przez Sąd odwoławczy ustaleń faktycznych (art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c.), na co jednoznacznie wskazuje argumentacja przedstawiona w ramach uzasadnienia podstaw skargi. Należy dodać, że skarżąca nie przedstawiła żadnych argumentów mogących przekonać, iż w sprawie pojawił się istotny, budzący poważne wątpliwości, abstrakcyjny problem prawny, który wymagałby zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy.

Uczestniczka nie wykazała także drugiej z powołanych przyczyn przyjęcia skargi do rozpoznania. Uzasadnienie wniosku odwołujące się do przyczyny przewidzianej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., a zatem do oczywistej zasadności skargi, wymaga zaprezentowania argumentacji zmierzającej do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia wskazanych przez skarżącego przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw kasacyjnych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Uczestniczka nie wskazała przepisu lub przepisów prawa, które miały doznać takiego oczywistego naruszenia i nie przedstawiła wymaganych argumentów, które o takim kwalifikowanym naruszeniu mogłyby świadczyć, ograniczając się do powtórzenia niedopuszczalnego zarzutu, podważającego przeprowadzoną przez Sąd Okręgowy ocenę dowodów i poczynione na ich podstawie ustalenia faktyczne.

Z tych przyczyn, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.

jw